

Meghalni, mint a mag

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Sámuel 2:12-3:18; 13:1-14;
Zakariás 4:1-14; Róma 12:1-2; Filippi 2:5-9

„Bizony, bizony mondom néktek: Ha a földre esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem” (Jn 12:24).

A gabonamag halálának lenyűgöző hasonlatával érzékeltette Jézus azt, amikor az ember aláveti magát Isten akaratának. Először is a mag a földre hull. A gabonakalászból leeső mag nem irányítja, hová essen, a földet sem befolyásolja, ami körülveszi és betakarja.

Másodszor jön a várakozás. Amikor a gabonamag a földben hever, fogalma sincs, mit hoz számára a jövő. Nem tudja „elképzelni”, hogy mi jön majd, hiszen csupán egy gabonamag.

Harmadszor pedig következik a halál. A magból addig nem lehet búzkalász, amíg ott nem hagyja a biztonságos, kényelmes helyét. Meg kell „halnia”, azaz fel kell adnia azt, ami volt, mielőtt magból gyümölcsstermő növényé válna.

A hét dióhéjban: Tudjuk, hogy Isten akarata a legjobb számunkra, mégis miért olyan nehéz ezt elfogadni? Milyen példát mutatott Krisztus az akarat alárendelésére? Hogyan alkalmazhatjuk a gabonamag párhuzamát saját magunkra?

ALÁZATOS SZOLGÁLAT

Olvassuk el Fil 2:5-9 szakaszát! Milyen fontos üzenet van itt a számunkra?

A mai világ arra késztet, hogy saját magunknak követeljük ki és érvényesítsük a jogainkat. Mindez rendben is van, és gyakran így is kell ennek történnie. Ám Isten akarata arra is indíthat, hogy önként lemondjunk a jogainkról. Ennek örökre szóló hatását láthatjuk az Atyáért végzett szolgálatainkban, ahogyan az Jézus életében is megmutatkozott. Nehéz és kellemetlen lehet a lemondás folyamata, ettől válik tűzpróbává.

Figyeljük meg, hogy Krisztus hogyan élt (Fil 2:5-8)! Ezek a versek azt a három lépésből álló folyamatot írják le, ahogyan Jézus alárendelte magát az Atya akaratának. Pál az elején figyelmeztet, hogy „*az az indulat legyen meg bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is*” (Fil 2:5).

A Fiú feladta az Atyával való egyenrangúságát és az emberi lét korlátait felvállalva jött el a földre (Fil 2:6-7), hogy megváltson bennünket. Nem hatalmas, dicsőséget élvező emberként érkezett, hanem mások szolgájaként (Fil 2:7).

Szolgaként nem élt békés és hosszú életet, hanem „*engedelmes volt mindhalálíg*” (RÚF). Nem nemes, dicső halált halt: „*engedelmes volt mindhalálíg, mégpedig a kereszthalálíg*” (Fil 2:8, RÚF).

Életünk mely területein példa Jézus a számunkra? Alkalmanként miért kell lemondanunk a jogainkról, az egyenlőségről, még ha mindaz alapvetően jó és védelmezendő is? Hogyan magyaráznánk el ennek a logikáját? Most olvassuk el Fil 2:9 versét! Mit jelent alárendelni magunkat az Atya akaratának? Hogyan segít ez a vers ezt megérteni?

Imádkozzunk a Szentlélekhez bölcsességért! Kérdezzük meg: „A jogaim közül melyikhez ragaszkodom most, ami inkább akadályozza, hogy valóban alávessem magam Krisztus akaratának, szolgáljam a családomat, a gyülekezetemet meg a körülöttem levőket? Mennyire vagyok hajlandó kellemetlenséget elviselni azért, hogy még jobban állhassak mások szolgálatára?”

ÉLŐ ÁLDOZAT

Sok keresztény őszintén keresi, hogy mi Isten akarata az életére nézve. „Ha megtudhatnám, mi az Úr akarata velem kapcsolatban, mindent feláldoznék érte!” Ám még azután sem feltétlenül látjuk tisztán azt, hogyha ezt megígértük neki. Róm 12:1-2 verseiben találjuk meg a zavar okát. Pál leírja, hogyan ismerhetjük meg Isten akarátát. Kijelent egy igen fontos dolgot: először áldozatot kell hoznunk ahhoz, hogy megérthessük, mi az Úr akarata.

Olvassuk el Róm 12:1-2 verseit! Az apostol leírja, akkor tudjuk megvizsgálni, hogy „mi az Istennek... akarata” (Róm 12:2), amikor:

- 1) igazán megértjük Isten irgalmasságát irántunk (Róm 12:1);
- 2) élő áldozatként ajánljuk fel magunkat Istennek (Róm 12:1);
- 3) az elménk megújul (Róm 12:2).

Csak a megújult elme képes igazán megérteni Isten akarátát. A megújulás azonban attól függ, hogy előbb meghaljunk az énünknek. Nem volt elég az, hogy Krisztus csak szenvedett értünk, meg is kellett halnia.

Kérjük a Szentlelket, hogy mutassa meg, az életünk mely területein nem „haltunk” még meg teljesen! Minek a feladására vezet a Szentlélek, hogy élő áldozattá válhass az Úr számára?

Amikor az életünk egyes területein nem haltunk meg egészen az énünknek, Isten megengedi, hogy a tűzpróba azokra a részekre terelje a figyelmünket. Ugyanakkor a szenvedés nemcsak abban segít, hogy szembeszálljunk a bűnökkel, hanem betekintést is nyerünk abba, ahogyan Jézus odaadta magát értünk. Elisabeth Elliot így ír: „Talán akkor érthetjük meg a legjobban a keresztet, ha átadjuk Istennek azt, ami után a szívünk legmélyebben vágyódik... A saját keresztünk, ami ugyan összehasonlíthatatlanul kisebb a Megváltóénál, mégis lehetőséget ad arra, hogy a szenvedései közepette ismerjük meg Őt. Minden szenvedésünkben erre a közösségre hív bennünket” (Elisabeth Elliot: *Quest for Love*. GrandRapids, MI, 1996, Fleming H. Revell, 182. o.).

Olvassuk el Róm 12:1-2 verseit és imádkozzunk! Gondoljunk azokra a dolgokra, amelyekről le kell mondanunk ahhoz, hogy élő áldozatok lehessünk! Hogyan segít ez megérteni Jézus értünk vállalt szenvedését a kereszten? Hogyan lehetünk közösségben Krisztussal és a szenvedéseivel ennek az ismeretnek birtokában?

KÉSZSÉGES HALLGATÁS

„Az Úr pedig eljött, megállt, és szólította, mint azelőtt: Sámuel, Sámuel! Sámuel pedig így felelt: Szólj, mert hallja a te szolgád” (1Sám 3:10, RÚF).

Előfordult már, hogy hallottuk a Szentlélek halk és szelid hangját, mégis figyelmen kívül hagytuk? Ezek után, amikor minden félresiklott, azt gondoltuk magunkban: *Jaj nekem, miért is nem hallgattam rá?*

Sámuel első könyve leír egy történetet, amikor egy idős ember és a két fia nem hallgatott az Úrra, egy kislány azonban igen. Több határozott figyelemzetést kaptak Istentől, mégsem változtattak az életükön, pedig meg kellett volna tenniük.

Olvassuk el a történetüket 1Sám 2:12–3:18 szakaszából! Milyen különbség válik nyilvánvalóvá azok között, akik nem hallgattak Istenre, illetve aki hallgatott?

Éli fiainak máson járt az eszük, nem az Úr dolgain. Miután Éli meghallotta az Úr üzenetét, nem tett mást azon kívül, hogy beszélt a fiaival. A fiúk pedig nyilván nem voltak hajlandók arra, hogy átadják az életük minden egyes részét Istennek, meghajoljanak az Ő akarata előtt. Mennyire másként éltek, mint a fiatal Sámuel!

Charles Stanley, a prédikátor, azt taglalja, hogy fontos nyitottá tenni magunkat Isten hangjának hallására. Ezt úgy nevezi, hogy „üresbe tenni a váltót.” Így ír: „A Szentlélek... nem azért szól, hogy információt adjon át nekünk. Azért szólít meg, hogy válaszoljunk neki. Azt pedig jól tudja: a saját terveink annyira lekötik a figyelmünket, hogy időpazarlás lenne bármi azzal ellenkező dolgot javasolnia. Ilyen esetben gyakran hallgat. Arra vár, hogy *üresbe tegyük* magunkat és idővel engedelmessédjünk neki” (Charles Stanley: *The Wonderful Spirit-Filled Life*. Nashville, TN, 1992, Thomas Nelson Publishers, 179-180. o.).

Vajon mit érthetett Stanley azon, hogy „*üresbe tegyük* magunkat”? Az Isten iránti nyitottság tekintetében mi minden akadályozza gyakran, hogy „*üresbe tegyük* magunkat és aztán engedelmessédjünk neki”? Mi kell ahhoz, hogy fogékonyak legyünk az Úr hangjára és eltökélten engedelmessédjünk útmutatásának?

ÖNELÉGÜLTÉSÉG

Amikor Éva az Éden kertjében bűnbe esett, az nem csupán azért történt, mert kételkedett Isten szavában. Azt hitte, elég bölcs ahhoz, hogy ő maga döntse el, mi a jó és mi a rossz, ez volt a baj gyökere. A saját ítélőképességében bízott. Amikor Isten Igéje helyett az egyéni döntésünkre hagyatkozunk, rengeteg problémát okozunk magunknak.

Saul története bemutatja az önelégültséghez vezető folyamatot, illetve az utána gyorsan következő tragédiát. Sámuel felkente Sault az Úr által kiválasztott királynak (1Sám 10:1), majd pontos útmutatást adott neki (1Sám 10:8), aminek azonban Saul nem engedelmeskedett.

Olvassuk el a történet következő részét 1Sám 13:1-14 részéből! Mit tett Saul, ami a bukásához vezetett?

Három lépésben haladt a király az önelégültség felé vezető úton, igen hamar azután, hogy trónra lépett. Az a baj, hogy önmagában véve egyik lépés sem rossz, mégis magukban hordozták a tragédia magvait, mert Saul Isten nélkül tette meg azokat. Figyeljük meg a sorrendet!

- 1) Saul azt mondta: „*láttam*”, hogy szétszéledt a sereg, és Sámuel nem volt ott (1Sám 13:11). A király nyomás alá került, és az alapján értékelte a történeteket, amit a saját szemével látott.
- 2) A „*láttam*” után elmozdult afelé, hogy „*azt mondtam*”. Azt mondta, hogy a filiszteusok rájuk fognak támadni (1Sám 13:12). Amit a helyzettől kapcsolatban a saját szemével látott vagy sejtett, annak alapján beszélt.
- 3) Az „*azt mondtam*” után az érzéseire fordult el: úgy érezte, hogy áldozatot kell bemutatnia (1Sám 13:12). Saul érzéseit tehát az alakította, amit gondolt.

Mindannyian jártunk már így: a saját emberi meglátásunkra hagyatkozunk, ami alapján a földi gondolkozásunkban bízunk, tehát az egyéni érzéseinkre támaszkodunk, majd ezek szerint is cselekedtünk.

Miért lehetett könnyű Saulnak a saját értékítéletét követnie, amikor Isten egyértelmű utasításai még a fülében csengtek? Miért próbálunk magunkra hagyatkozni, noha tudjuk, hogy törekenyek vagyunk és hiányosak az ismereteink? Mit tehetünk, hogy jobban bízzunk az Úr parancsolataiban, mint önmagunkban?

PÓTLÉKOK

Ahogy tegnap láttuk, nem sikerül alávetnünk magunkat Isten akaratának, ha a saját erőnkre hagyatkozunk. Viszont az is lehetséges, hogy más dolgokkal próbáljuk meg helyettesíteni Őt. Vannak, akik elmennek vásárolni, amikor rosszkedvűek, remélve, hogy az felvidítja őket. Mások kevésnek érzik magukat, ezért hírnévre törekednek. Némelyek a házassági problémáik miatt valaki más felé fordulnak, másutt keresnek meghittséget és izgalmat. Több ilyen dolog csökkentheti a ránk nehezedő nyomást, ugyanakkor nem oldják meg a problémát, és arra sem tanítanak meg, hogy legközelebb hogyan kezeljük jobban a helyzetet. Erre egyedül csak az Úrtól származó természetfeletti erő képes. A baj az, hogy sokszor nem Istenre, hanem pótlékokra hagyatkozunk.

Íme néhány pótlék, amelyekre Isten helyett támaszkodnak az emberek:

- 1) Emberi logika vagy múltbeli tapasztalat, amikor pedig új isteni kijelentésre lenne szükség.
- 2) Egyes problémákat igyekeznek elhessegetni, holott isteni megoldás kellene.
- 3) Menekülés a valóság elől és az Úr kerülése, amikor inkább vele kellene beszélni és isteni erőt kérni.

Zakariás próféta könyve segít arra összpontosítani, ami igazán számít, amikor kísértést érzünk, hogy pótlékokhoz folyamodjunk. Sok évnyi távollét után a foglyok végre visszatértek Babilonból és egyből elkezdték újjáépíteni a templomot. Csakhogy ádáz ellenállásba ütköztek (ennek hátterét *Ezsdrás* 4-6. fejezeteiben találjuk). Zakariás tehát bátorító üzenettel ment Zorobábelhez, az építési munkálatok vezetőjéhez.

Olvassuk el az üzenetet Zakariás 4. fejezetében! Mit ért Isten azon, amit Zak 4:6 versében találunk? Hogyan befolyásolhatja az építkezési munkák befejezését a Szentlélek? Ezek szerint milyen kapcsolat van a Szentlélek és a gyakorlati teendőink között?

Isten nem akadályozta meg a templomépítéssel szembeni ellenállást, Zorobábelt sem kímélte meg annak feszültségétől, és minket sem fog mindig megvédeni a küzdelmektől. Amikor akadályokba ütközünk, az Úr felhasználhatja a tűzpróbákat arra, hogy megtanítsa bennünket csak rá hagyatkozni.

Mi az első reakciónk stresszhelyzetben? Evés? Filmezés? Ima? Meghajtjuk magunkat Isten előtt? Mit árul el a válaszuk rólunk, illetve arról, hogy mit kell megtanulnunk vagy min kell változtatnunk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Éli és fiai” c. fejezet, 536-541. o.; „Saul vakmerősége” c. fejezet 575-582. o.

Akkor tudjuk alávetni magunkat Isten akaratának, ha meghalunk a saját vágyainknak és törekvéseinknek. Ez nyitja meg a lehetőséget arra, hogy valóban mások szolgálatára legyünk. Nem élhetünk Istenért anélkül, hogy élő áldozatként folyamatosan figyeljünk a hangjára! Fel kell ismernünk, hogy milyen veszéllyel jár, ha önmagunkra, illetve Isten Igéje, hatalma helyett valamiféle pótlékre hagyatkozunk, ha valóban alá kívánjuk rendelni az akaratunkat az Atyáénak! Mivel a krisztusi élet lényege az Úr akaratának elfogadása, Isten megengedheti, hogy az olvasztótégely tanítson meg bennünket a ráhagyatkozásra. „Éli hanyagságának esete nyilvánvalóvá vált minden apa és anya előtt az országban. Megszenteletlen szeretete következményeként, mivel nem volt hajlandó a nehezebb kötelességeket ellátni, learatta bűne gyümölcseit, a gyermekei elzüllöttek. Isten előtt vétkes mind a gonoszságot megengedő szülő, mind a kihágást elkövető gyermek. Az Úr nem volt hajlandó áldozatot, sem ajándékot elfogadni bűnük miatt” (Ellen G. White: *Child Guidance*. 276. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Beszéljessünk a csoportban arról, hogy mennyire megalázkodott Isten Fia, amikor eljött a földre emberként meghalni a bűneinkért! Ezek szerint mit jelent mások érdekében áldozatot hozni és önmagunkat megtagadni? Bár mi semmiképpen nem tehetünk olyasmit, mint Jézus, az elv létezik, a szemünk előtt is kell lebegnie. A saját köreinkben hogyan követhetjük az alárendelés és az önfeláldozás példáját, amit Krisztus a kereszten mutatott be?
- 2) Sokak számára rémisztő lehet a gondolat, hogy alárendeljék magukat Isten akaratának, miközben nem tudják, mi jön azután. Mit tanácsolnánk azoknak, akik önmagukra hagyatkoznak, nem az Úrra? Mit mondanánk, hogy eloszlassuk a félelmüket, mivel nem tudják, mit hoz a jövő és nem is irányíthatják azt?
- 3) Imádkozzunk együtt azokért, akikről tudjuk, hogy nehezükre esik alárendelni magukat Isten akaratának! Kérjük, hogy meglássák, csak akkor tapasztalhatnak tartós békét, ha bíznak az Ő akaratában! Ugyanakkor mit tehetünk értük, hogy belássák: nyugodtan átadhatják magukat az Úrnak, mert valóban az Ő útja a legjobb? Más szóval, hogyan használhat fel minket Isten arra, hogy mások megismerhessék a szeretetét és készséges gondoskodását?

BOROS GERGELY: MÚLÓ ESZTENDŐK

Úgy tűnik nekem, hogy e föld
egy nagy óra számlapja itt,
s a gyorsan rohanó évek
jelentik másodperceit.

Mennyi suhant át rajta már?
És hányak útja még szabad?
Csak az időknek bölcs Ura
tudja, az örök Akarat.

Neki az én időm mit sem árt;
az én időm elfogy hamar.
Ő ott áll mindenek fölött;
engem múlandóság takar.

Isten hű szolgálói: évek,
kik trónja elé siettek,
fogjatok jól magatokhoz,
hogy én is veletek menjek!